

LÄNSSTYRELSEN
HALLANDS LÄN

YTTRANDE

1 (10)

2015-10-09

500-4633-15

Miljö- och energidepartementet
103 33 Stockholm
m.registrator@regeringskansliet.se
niclas.damm@regeringskansliet.se

Yttrande över betänkandet Vägar till ett effektivare miljöarbete (SOU 2015:43)

Länsstyrelsen i Hallands län har tagit del av slutbetänkandet från Miljömyndighetsutredningen och lämnar följande yttrande.

Önskemål har lämnats om synpunkter särskilt på frågorna om miljömålen i myndighetsstyrningen, vattenförvaltning av kvaliteten på vattenmiljön samt miljöforskningens tillgänglighet.

Länsstyrelsen har valt att även kommentera övriga förslag, eftersom dessa har stor relevans för länsstyrelsernas verksamhet. Redovisningen av synpunkter sker nedan genom en inledande sammanfattning av Länsstyrelsens ställningstaganden samt därefter en redovisning av synpunkterna i den ordning, som förslagen redovisas i utredningen.

Sammanfattning

Länsstyrelsen tillstyrker i huvudsak följande förslag i betänkandet:

- att regeringen i 3 § myndighetsförordningen (2007:515) inför en ny uppgift som innebär att myndighetsledningen ska se till att verksamheten främjar en hållbar utveckling och bidrar till att nå generationsmålet och miljökvalitetsmålen
- att inomstatliga bidrag mellan t.ex. Naturvårdsverket och länsstyrelserna tilldelas respektive länsstyrelse i form av direkta anslag/anslagsposter. (Omläggningen bör ske för de anslag där detta efter ytterligare översyn bedöms lämpligt)
- att Vattenmyndigheterna avvecklas och huvudansvaret för vattenförvaltningen flyttas till Havs- och vattenmyndigheten. Länsstyrelsen bedömer dock att förslaget kräver fördjupad analys innan det genomförs, i synnerhet när det gäller regional förankring och genomförande
- att Formas får en ny uppgift som innebär att vetenskapligt utvärdera tillämpad och ny forskning inom miljöområdet.

Länsstyrelsen avstyrker följande förslag i betänkandet:

- att regeringen tar bort uppgiften att verka för att det generationsmål för miljöarbetet och de miljökvalitetsmål som riksdagen har fastställt nås i förordningarna med instruktion för myndigheterna i miljömålssystemet samt i länsstyrelseinstruktionen

Postadress	Besöksadress	E-post	Telefon
301 86 HALMSTAD	Slottsgatan 2	halland@lansstyrelsen.se	010-22 43 000

- att Naturvårdsverkets uppgift att redovisa en fördjupad utvärdering av miljömålen utgår ur Naturvårdsverkets instruktion.
- att Formas tilldelas uppgiften att följa upp och utvärdera miljömålsarbetet
- att inrätta en ny myndighet, "Miljöinspektionen"
- att möjligheterna för Naturvårdsverket, Havs- och vattenmyndigheten, Kammarkollegiet, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap och länsstyrelserna att föra talan i målet för att tillvarata miljöintressen och andra allmänna intressen upphör
- att Kammarkollegiet tilldelas uppgiften att överföra utbetalning av beloppsbestämda bidrag.

Miljömålen i myndighetsstyrningen (avsnitt 11.1)

Länsstyrelsen anser att uppgiften att verka för att nå generationsmålet och miljö kvalitetsmålet bör finnas kvar i länsstyrelseinstruktionen.

För myndigheter som spänner över en så bred verksamhet som länsstyrelserna är det angeläget att det förutom verksamhetsanpassade uppgifter även finns en tydlig skrivning som tillåter flexibilitet i miljömålsarbetet och fokus på det som bedöms ge störst effekt regionalt. Länsstyrelsen menar att skrivningen i länsstyrelseinstruktionen har varit en styrka i det regionala miljömålsarbetet och medfört en större framgång i åtgärdsarbetet jämfört med om denna skrivning inte hade funnits. Vi delar inte bilden av att skrivningen har urholkat vårt miljöarbete.

Utöver det övergripande uppdraget i länsstyrelseinstruktionen har länsstyrelserna redan idag till ett stort antal verksamhetsanpassade uppgifter relaterade till miljö kvalitetsmålen.

Länsstyrelsen konstaterar att Regeringens nya Miljömålsråd utgör ett viktigt forum för samarbete mellan myndigheter med centrala roller i miljömålssystemet. Ur Miljömålsrådets perspektiv är det en fördel att myndigheterna har ett övergripande miljömålsuppdrag som tillåter flexibilitet i arbetet med att formulera egna och gemensamma åtgärder för att nå miljö kvalitetsmålen. Detta utesluter inte att myndigheterna även får verksamhetsanpassade uppgifter.

Länsstyrelsen stödjer förslaget om att införa en ny uppgift i myndighetsförordningen som innebär att myndighetsledningen ska se till att verksamheten främjar en hållbar utveckling och bidrar till att nå generationsmålet och miljö kvalitetsmålen.

Om uppföljning, utvärdering och resultatredovisning inom miljömålssystemet (avsnitt 11.2)

Det är viktigt att det tas ett samlat grepp på de återrapporteringar och utvärderingar som idag görs inom miljömålssystemet. Länsstyrelsen håller med utredningen om att det krävs en större tydlighet i beställningen från regeringen. En bättre återkoppling

på de redovisningar som görs krävs för att utveckla rapporteringen i önskad riktning så att den kan bli ett starkt underlag för politiken att driva miljömålsarbetet.

Länsstyrelsen anser emellertid att det inte finns skäl att avveckla den organisation som idag finns för uppföljning och fördjupad utvärdering. Denna organisation, som involverar aktörer på såväl nationell som regional nivå, är väl etablerad och är effektiv inte minst för att kartlägga miljötillståndet såväl inom olika sektorer som i olika delar av Sverige.

Länsstyrelsen delar utredningens bedömning att en samhällsövergripande, oberoende analys av effekterna av miljöarbetet vore värdefull, men anser att formerna för denna utvärdering och lämplig ansvarig aktör behöver utredas ytterligare. Förebilder för en mer systematisk, oberoende utvärderingsverksamhet inom ett specifikt politikområde finns t.ex. inom arbetsmarknadsområdet, där IFAU, Institutet för arbetsmarknads- och utbildningspolitisk utvärdering, har till uppgift att främja, stödja och genom forskning genomföra uppföljningar och utvärderingar. Uppdraget när det gäller miljömålen skulle kunna vara att utvärdera t.ex. effekter av miljöskatter eller av riktade insatser som t ex restaurering av naturmiljöer.

Regeringens myndighetsstyrning – finansiell styrning i flera led (avsnitt 11.3)

Inomstatlig bidragsfinansiering utgör en betydande del av Länsstyrelsens finansiering och är ofta kopplad till långsiktiga uppdrag. Finansieringscykeln är trots detta ofta kortsiktig, vilket försvårar en effektiv ekonomisk och personell planering på myndigheten.

Finansiell styrning i flera led medför ofta en administration i flera led, vilket tar tid. Om beslut om bidrag till Länsstyrelsen fattas av den bidragsgivande myndigheten en tid in på pågående verksamhetsår, så förkortas den tillgängliga perioden för genomförande av uppdraget och ger inte Länsstyrelsen de bästa förutsättningar för att kunna genomföra sina uppdrag på ett effektivt sätt. Lyckas inte Länsstyrelsen med att genomföra sina uppdrag under perioden och därmed inte nyttja beviljade bidragsmedel, så ska de oförbrukade medlen returneras till den bidragsgivande myndigheten innan verksamhetsårets utgång. Återigen medför denna hantering en komplex administration och komplex styrning i flera led.

Mot bakgrund av denna problematik ser Länsstyrelsen i grunden positivt på utredningens förslag om att länsstyrelserna tilldelas direkta anslag, även om en sådan fördelning inte är lämplig för alla anslagsposter. Långsiktiga och/eller ofta förekommande uppdrag bör kunna ske genom att ge länsstyrelserna direkta anslag/anslagsposter, alternativt genom att en större andel av finansieringen ges via förvaltningsanslaget. På det sättet får länsstyrelserna bättre förutsättningar att arbeta långsiktigt, strategiskt och resurseffektivt.

En viktig fråga att lösa, om en större andel av länsstyrelsernas finansiering ska förmedlas direkt, och inte via exempelvis Naturvårdsverket eller HaV, är dock hur anslagen ska fördelas mellan länen. Här krävs rimligtvis olika modeller beroende på typ av anslag.

Länsstyrelsen är tveksam till förslaget om att överföra utbetalningen av beloppsbestämda bidrag från de centrala myndigheterna till Kammarkollegiet eftersom det inte ger några större effektiviseringsvinster. De centrala myndigheterna är väl insatta i bidragen och den miljöpolitiska styrning som eftersträvas. Det finns även en naturlig koppling till de centrala myndigheterna i frågan om information och vägledning kring bidragen.

En ny myndighet för tillståndsprovning, tillsyn och tillsynsvägledning (avsnitt 11.4)

Länsstyrelsen konstaterar inledningsvis att utredningens förslag på detta område är genomgripande och kommer att få stor påverkan på den svenska regionala förvaltningsmodellen och länsstyrelsernas verksamhet, om de genomförs. Mot den bakgrunden är det enligt Länsstyrelsens uppfattning en brist att utredningen saknar en mer djupgående diskussion kring förutsättningarna för statens regionala förvaltning, liksom fördelar respektive nackdelar med specialiserade myndigheter för provning och tillsyn.

Den forskningsöversikt, som presenteras i kapitel 3, har andra frågor i fokus och utgör ingen tydlig utgångspunkt för de förslag som läggs fram om en fristående Miljöinspektion. I forskningsöversikten dras till exempel slutsatsen att framgång i miljöarbetet förmodligen inte handlar om ”att skapa en enhetlig sektorsmyndighet med en tillhörande oberoende gransknings/utvärderingsmyndighet som tycks vara den nuvarande förvaltningspolitiska trenden...” (s 92-93) I forskningsöversikten görs också observationen att det saknas generell kunskap om vilken typ av tillsyn som fungerar bäst för särskilda områden eller tillsynsobjekt (s 88). Den kunskapsgrund, på vilken förslagen om en reform av svensk miljötillsyn baseras, är således svag.

Utredningen föreslår att det inrättas en ny myndighet med huvuduppgift att pröva tillståndsansökningar enligt 9, 11, 13-15 kap. i miljöbalken, bedriva tillsyn inom dessa områden, samt svara för tillsynsvägledning till kommunerna. Utredningen motiverar förslaget med att det finns flera problem med dagens organisation. Arbetet med provning är uppdelat mellan fem mark- och miljödomstolar, tolv miljöprovning delegationer och ett flertal nationella myndigheter. Arbetet med tillsyn är uppdelat mellan tolv nationella myndigheter och 21 länsstyrelser. Arbetet med tillsynsvägledning är uppdelat mellan 15 nationella myndigheter och 21 länsstyrelser. Brister som noteras i nuvarande organisation berör bl.a. rättssäkerhet, konkurrensneutralitet och kostnadseffektivitet.

Länsstyrelsen avstyrker utredningens förslag i denna del. Ett viktigt skäl är de långtgående och i huvudsak outredda konsekvenser som förslaget innebär för hela den verksamhet som idag bedrivs vid länsstyrelserna. Länsstyrelsen anser också att utredningen genom ett ensidigt fokus på de brister som påtalats av bland annat representanter för näringslivet, försummar att beakta de fördelar som ryms i den decentraliserade modell för tillståndsprövning, tillsyn och tillsynsvägledning, som sedan lång tid tillbaka bär upp den svenska miljöpolitiska förvaltningsmodellen.

Den personal, som arbetar inom miljöprövning, tillsyn och tillsynsvägledning utgör en inte oväsentlig andel av Länsstyrelsens samtliga anställda och svarar för en betydande del av den miljökompetens, som Länsstyrelserna idag förfogar över. I utredningen *Statens regionala förvaltning – förslag till en angelägen reform*, konstaterar utredaren Mats Sjöstrand att ett grundläggande problem för länsstyrelsernas organisation är att förändringar av länsstyrelsernas uppgifter i stor utsträckning ”har gjorts på marginalen och utan att helhetsperspektivet för länsstyrelsernas verksamhet har beaktats... Bristen på helhetssyn vid dessa förändringar har bidragit till att länsstyrelserna idag har ett splittrat uppdrag som de har svårt att fullgöra i alla delar.” (SOU 2012:81, s 113). Förslaget om att skapa en Miljöinspektion, och att därvid frånta länsstyrelserna central miljökompetens, utgör ett illustrativt exempel på hur helhetsperspektivet i den regionala förvaltningen förbises.

När det gäller effekter på länsstyrelsernas verksamhet i stort, vill Länsstyrelsen inledningsvis understryka att det uppdrag som Länsstyrelsen har inom tillståndsprövning, tillsyn och tillsynsvägledning är av stor betydelse för myndighetens möjligheter att finansiera, rekrytera och behålla nyckelpersonal inom miljöområdet, bl.a. kvalificerade jurister och miljövardshandläggare. Länsstyrelsen konstaterar att utredningen gör bedömningen att länsstyrelserna, om en ny Miljöinspektion etableras, genom sina övriga uppgifter kommer att ha fortsatt hög kompetens inom miljöbalkens område (s 358-359) och även i fortsättningen ska kunna bidra i t.ex. tillståndsärenden genom att fungera som remissinstans för den nya myndigheten (s 355). Länsstyrelsen har svårt att se hur länsstyrelserna på detta sätt skulle kunna behålla och bidra med kompetens på miljöbalkens område, när de centrala arbetsuppgifterna placeras i annan myndighet.

Länsstyrelsen vill också peka på att den personal, som finns inom prövning och tillsyn, är viktig för att länsstyrelserna ska kunna upprätthålla hög kvalitet även inom andra kärnverksamheter, som t.ex. samhällsplanering, naturvård och civil krishantering. Generellt kan sägas att den decentraliserade miljötillsyn, som finns på såväl länsstyrelser som kommuner, har bidragit till att kvalificerad miljökompetens kommer in tidigt i många planeringsprocesser. De nackdelar, som en integration av prövning och tillsyn i en bredare myndighet kan innebära, och som utredningen har fokus på, måste mot den bakgrunden vägas mot de fördelar som decentraliseringen för med sig.

När det gäller effekterna på de aktuella verksamheterna i sig, konstaterar Länsstyrelsen att förslaget om en Miljöinspektion rymmer vissa fördelar, som t.ex. att samla tillsynen av miljöfarlig verksamhet till en myndighet. Samtidigt finns risken att de fördelar som dagens modell har i form av regional och lokal kännedom om och närhet till de platser där tillsynen ska bedrivas. Om den nya myndigheten koncentreras till ett färre antal platser finns enligt Länsstyrelsens uppfattning en risk för att tillsynen enligt miljöbalken sammantaget kommer att påverkas negativt. Länsstyrelsen noterar också att tidigare utredningar i frågan, som Ansvarskommittén, Utredningen om den statliga regionala förvaltningen och Förvaltningskommittén, samstämmt förordar länsstyrelserna som lämpliga organ för tillsyn och tillsynsvägledning.

När det gäller Miljöprövningsdelegationerna anser Länsstyrelsen att de, med dagens koncentration till tolv länsstyrelser, har goda förutsättningar att bedriva en rättssäker och effektiv tillståndsprövning.

Miljöprövningsdelegationen utgör en avgränsad del av länsstyrelsen med självständigt ansvar för att fatta beslut m.m. beträffande tillstånd till miljöfarlig verksamhet. När regeringen den 1 juni 2012 beslutade att handläggning och beslut om tillstånd till miljöfarlig verksamhet skulle koncentreras till tolv av landets länsstyrelser, angavs som huvudsakliga syften bakom reformen att genom en koncentration av länsstyrelsernas miljöprövande verksamhet kan uppnås en effektivare tillståndsprövning och mer enhetliga beslut. Värdet av en tydligare markering av länsstyrelsens och miljöprövningsdelegationernas olika roller framhölls också. Enligt 28 § förordningen om miljöprövningsdelegationer ska miljöprövningsdelegationerna samverka och samråda med varandra i frågor om handläggning som är gemensam för deras verksamhet. Det finns en väl fungerande samverkan mellan de tolv länsstyrelserna och miljöprövningsdelegationerna, bl.a. genom kunskapsspridning och erfarenhetsutbyte, genom att utarbeta gemensamma handläggningsrutiner för tillståndsprövningen, samt genom regelbundna träffar två gånger per år för samtliga ordföranden och sakkunniga.

Länsstyrelsen vill även framhålla det faktum att den verksamhet som redan nu bedrivs inom prövning och tillsyn av vattenverksamheter enligt 11 kap. miljöbalken redan är i stort sett ensad mellan länsstyrelserna.

I utredningen sägs att den nära koppling som finns mellan miljöprövningsdelegationerna och länsstyrelsen gör att de som ansöker om tillstånd kan uppfatta att det finns en risk för att länsstyrelserna kan påverka utgången av ärendena, framför allt då de själva kan vara part. Länsstyrelsen anser att detta är en felaktig slutsats om miljöprövningsdelegationerna, bl. a. med hänvisning till det som tidigare sagts om miljöprövningsdelegationernas oberoende ställning.

Miljöprövningsdelegationerna är utsedda av regeringen och tar självständiga beslut. Landshövdingen kan inte påverka miljöprövningsdelegationens beslut. Miljöprövningsdelegationernas verksamhet regleras i förordningen (2011:1237) om miljöprövningsdelegationer.

I utredningen sägs att genom att det finns miljöprövningsdelegationer vid tolv länsstyrelser föreligger en risk för att ärenden vad gäller prövning av miljöfarlig verksamhet behandlas olika över landet. Det har bl.a. framkommit under utredningsarbetet att det finns skillnader i kompetens om olika branscher mellan de olika länsstyrelserna, vilket enligt utredningen kan påverka tillståndsprövningen och villkoren för tillstånden.

Länsstyrelsen konstaterar liksom utredningen att det är viktigt att miljöprövningsdelegationerna har likvärdig kompetens och tillämpar regelverken på ett enhetligt sätt. Länsstyrelsen vill dock samtidigt påminna om att miljöbalkens hänsynsregler ger utrymme för olika krav på utsläppsvärden till olika recipienter, bl.a. beroende på platsens känslighet och övriga förutsättningar. Viss variation i villkor kan alltså förekomma över landet, utan att detta är ett uttryck för brister i handläggningen. Ibland finns klar rättspraxis från Mark- och miljööverdomstolen, t.ex. när det gäller villkor för buller vid bostäder, men i andra fall ska hänsyn tas till de lokala förhållandena och en plats känslighet. Det ska göras en individuell prövning av tillståndsansökningar enligt 9 kap. miljöbalken och då är det viktigt med den lokala kännedom som kommuner och länsstyrelser har. Om det inte krävdes en individuell bedömning kunde utsläppsvärden regleras med lagstiftning på det sätt som BAT-slutsatserna genomförs genom industriutsläppsförordningen (2013:250).

Utredningen föreslår slutligen att möjligheten att föra talan i mål för att tillvarata miljöintressen och andra allmänna intressen ska upphöra för länsstyrelserna, Naturvårdsverket, Havs- och vattenmyndigheten, Kammarkollegiet, och Myndigheten för samhällsskydd och beredskap. Skälet är att staten bör ”tala med en röst” i tillståndsprocesserna enligt miljöbalken, bl.a. därför att processerna enligt utredningen ofta fördröjs genom att flera myndigheter går in i ett sent skede i processerna. Länsstyrelsen avstyrker förslaget. Länsstyrelsen anser att den breda specialistkompetens som finns inom de aktuella myndigheterna blir svår att ersätta med enbart en miljömyndighet som enligt förslaget ska föra statens talan.

På sidan 362 i utredningen sägs att miljöorganisationernas roll att bevaka miljöns intressen blir ännu tydligare när det inte finns någon rätt för Naturvårdsverket, Havs- och vattenmyndigheten, Kammarkollegiet, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap och länsstyrelsen att överklaga den nya myndighetens beslut. Länsstyrelsen anser att detta ansvar inte kan läggas på idéella organisationer.

Vattenförvaltning av kvaliteten på vattenmiljön (avsnitt 11.5)

Länsstyrelsen är positiv till en översyn av vattenförvaltningen i linje med utredningens förslag. Dock finns det enligt Länsstyrelsens bedömning skäl till en

fördjupad analys av en framtida modell för vattenförvaltning innan definitivt beslut tas om en omorganisation.

Länsstyrelsen saknar framförallt förslag som visar hur den regionala förankring, som dagens vattendelegationer har, ska kunna säkerställas inom den organisation som föreslås. Vidare är det enligt Länsstyrelsens bedömning angeläget med en fördjupad analys för att säkerställa att en omorganisation kan ske utan att den kompetens och den erfarenhet som dagens vattenmyndigheter har utvecklat går förlorad.

Vattenmyndigheterna har idag ett väl utvecklat samarbete, och om en omorganisation genomförs bör den nya organisationsmodellen vara så väl utredd, att det står klart att de vinster som en omorganisation kommer att föra med sig klart överstiger kostnaderna.

Länsstyrelsen ser två viktiga skäl till en omorganisation enligt utredningens förslag. Det första skälet är behovet av förbättrad samordning. Det andra skälet är att åtgärdsprogrammets inriktning idag är sådan, att programmen i huvudsak är gemensamma för samtliga vattendistrikt.

Behov av förbättrad samordning. Även om Vattenmyndigheternas arbete har utvecklats positivt över tid, ser Länsstyrelsen, med utgångspunkt från den egna verksamheten, när nu en ny myndighet för havs- och vattenfrågor, Havs- och vattenmyndigheten, har upprättats, fördelar med att ansvaret ligger på en huvudman, Havs- och vattenmyndigheten.

Ur Länsstyrelsens perspektiv skapar dagens organisation svårigheter i form av bristande samordning och otydlig styrning. Ett område som har varit problematiskt gäller miljökvalitetsnormerna, där det har varit ett problem att det har gjorts olika tolkningar av till exempel hur miljökvalitetsnormerna ska tillämpas i de olika vattendistrikten.

Länsstyrelsen ser även problem med att samordningen för vattendirektivet och havsmiljödirektivet ligger på olika myndigheter. Med en enda myndighet blir rollfördelningen tydligare. Att ha den nationella samordningen av ytvatten (HaV) på samma myndighetsnivå som för grundvatten (SGU) kan också underlätta arbetet.

Länsstyrelsen gör vidare bedömningen att det operativa arbetet för genomförandet av åtgärdsprogrammen kan komma att underlättas om arbetet för vattendirektiv och havsmiljödirektiv leds av en huvudman.

Utveckling mot gemensamma åtgärdsprogram för vattendistriktet. En utgångspunkt när ramdirektivet för vatten implementerades i Sverige var att åtgärderna inom varje avrinningsområde skulle samordnas på grundval av de gemensamma ekologiska, hydrologiska och hydrogeologiska förhållanden (prop. 2003/04:02). Så som åtgärdsarbetet inom vattenförvaltningen har utvecklats, består dock åtgärdsprogrammen idag – med något undantag - av identiska åtgärder för samtliga

2015-10-09

500-4633-15

fem vattendistrikt. Åtgärderna utgörs av bl.a. föreskrifter, tillsyn och utveckling av nya styrmedel, och de riktas antingen till centrala myndigheter eller till samtliga länsstyrelser och kommuner. Med denna generella inriktning på åtgärdsprogrammen är det enligt Länsstyrelsens uppfattning mer ändamålsenligt att åtgärdsprogrammen, i enlighet med utredningens förslag, fastställs av en central myndighet. Det bör dock noteras att andra delar av vattenförvaltningen idag har en starkare regional förankring, så som fastställande av förvaltningsplan, åtgärdsområdesammanställningar och beslut om miljö kvalitetsnormer. Denna regionala koppling bör beaktas i utformningen av en ny organisation.

Fördjupad analys av vattenförvaltningens regionala organisation. Enligt ramdirektivet för vatten bör beslut fattas "så nära de platser där vattnet påverkas eller används som möjligt", och lämplig behörig myndighet ska utses inom varje vattendistrikt. En annan utgångspunkt, som poängteras i den proposition som låg till grund för vattendirektivet (prop. 2003/04:2), är att vattenarbetet ska präglas av ett integrerat arbetssätt.

Dagens vattendelegationer uppfyller dessa krav, genom att vattenmyndigheterna är lokaliserade till länsstyrelserna, med deras breda verksamhet, och genom att beslut fattas i vattendelegationerna med bred representation från bl. a. näringsliv och kommuner. Länsstyrelsen konstaterar att utredningens förslag innebär att vattenförvaltningen förs till en central sektorsmyndighet, utan närhet till de platser där vattnet påverkas eller används, och att utredningen saknar tydliga förslag om hur samverkan med intressenter utanför kretsen av myndigheter och kommuner ska ske.

Utredningens förslag om ett råd på central nivå, med representation av myndigheter och kommuner, anser Länsstyrelsen är ett bra förslag för att säkerställa ett mer integrerat arbetssätt, liksom för att möjliggöra en god dialog med kommunsektorn. Förslaget är dock inte, enligt Länsstyrelsen, tillräckligt tydligt när det gäller regional förankring och dialog med aktörer utanför den offentliga sektorn, så som forskarsamhället och näringslivet.

Om förslaget att avskaffa vattendelegationerna genomförs krävs, så som utredningen påpekar, att andra former för samråd och samverkan utvecklas på lokal, regional och nationell nivå. Utredningen skriver att dessa samverkansformer kan utvecklas av Havs- och vattenmyndigheten i samverkan med länsstyrelserna. Länsstyrelsen menar istället att förslag på hur denna samverkan ska utformas bör föreligga innan beslut om en ny organisation fattas.

När det gäller samverkan på regional nivå har länsstyrelserna en central roll. Det finns enligt Länsstyrelsen i detta sammanhang skäl att förtydliga länsstyrelsernas uppdrag kring regional samverkan i syfte att främja implementering av fysiska åtgärder och behålla avrinningsområdesperspektivet.

2015-10-09

500-4633-15

Länsstyrelsen vill slutligen understryka utredningens bedömning att god finansiering krävs för att länsstyrelserna på ett framgångsrikt sätt ska kunna bidra till implementeringen av vattendirektivet. Utöver möjligheten att utveckla länsstyrelsernas roll i samordning av åtgärdsarbetet, ska de enskilda länsstyrelserna även i fortsättningen behöva bistå i vattenförvaltningen på samma sätt som sker idag. Sammantaget gör länsstyrelsen bedömningen att de stora utmaningarna när det gäller vattendirektivet inte bara ligger i organisationsmodellen, utan även handlar om att finansiera implementering av fysiska åtgärder.

Miljöforskningens tillgänglighet (avsnitt 11.6)

Utredningen föreslår att FORMAS får en ny arbetsuppdrag som innebär att vetenskapligt utvärdera tillämpad och ny forskning inom miljöområdet för att öka tillgängligheten till miljöforskningens resultat.

Länsstyrelsen anser att det är viktigt att forskningsbaserad kunskap kommer samhället till nytta och stödjer förslaget. Idag finns inga tydliga vägar för universitet och högskolor att nå ut till Länsstyrelserna. Länsstyrelsen anser att den del av förslaget som handlar om att sälla fram de mest relevanta forskningsresultaten är avgörande för att öka tillgängligheten och möjliggöra att ny kunskap kommer till praktisk användning i miljöarbetet.

I yttrandet har landshövding Lena Sommestad beslutat efter föredragning av miljömålssamordnare Marie-Helene Bergstrand.

I yttrandet har även deltagit länsråd Jörgen Peters, miljövardsdirektör Henrik Frindberg, t.f. naturvardsdirektör Henrik Martinsson, vattenförvaltare Erika Tollebäck och miljövardshandläggare Anna-Lena Olsson.

Lena Sommestad
Landshövding

Marie-Helene Bergstrand
Miljömålssamordnare